

свети Теофан Затворник
ПОУКА НА ПУТУ СПАСЕЊА

Каквом се спасењу нада онај који се не држи правог учења вере и Цркве и неправилно мисли о Богу, свету и човеку, или о садашњем нашем поквареном стању, или о начину нашег обнављања, који је један, или о смрти и будућој судбини нашој, или о каквом било догмати, кад сам Господ говори: ко се одрекне речи мојих у овом роду прељуботворном и грешном, и син човечији одрећи ће се њега пред Оцем својим који је на небесима. (Марко 8,38) А кога се Господ одрекне где је место таквом? Сигурно није у Царству Небеском. А, гле, има људи који говоре веруј како хоћеш, само живи добро, и ништа се не бој. Као да се може добро живети без основних појмова о предметима које пружа права вера. Не варајте се браћо! У састав правилног живота не улази само понашање него и здрав начин мисли; ако некоме ово последње недостаје, о њему се не може говорити да је његов живот исправан и добар. С друге стране, живети добро значи живети богоугодно, а богоугодни живот сав се проводи по вољи Божијој. А једна од првих одредаба воље Божије у односу према нама јесте - Веровати у Онога кога је Он послао, то јест у Господа Исуса Христа и Његово божанско учење. Значи да онај који говори: веруј како хоћеш, само живи добро - кад је Божија заповест да се правилно верује - личи на човека који сам руши на коме зида дом, или на човека који хоће да преплива реку на лађи коју сам свесно разбија под собом.

Како то неки самовољно замишљају да постигну своје спасење сами собом, на примајући божанске

силе за живот и побожност, кроз свете тајне, и не подгревајући их свештенорадњама и молитвама Цркве? Ја сам већ објаснио да смо ми пали и немоћни и ни корака не можемо учинити на добром путу, без особите благодатне помоћи, и да се ова благодат прима у светим тајнама, и да примљена благодат бива у почетку слична малој искри, која се потом разгорева до пламена активним учешћем у светим чиновима свете Божије Цркве. Све ово је јасно само по себи и потврђује се личним опитом, и сведочанствима других. А има особа које говоре: сва та црквенеост потребна је простима; онима који разумеју ствар довољно је да само мислима, духовно или срцем служе Богу. Блажени сте ви просте душе које све без поговора примате и сваком се гласу Цркве повинујете! Ви сте сличне дрвећу посађеном поред извора водених, која доносе плода у своје време (Псал. 1,3). А они који на свој начин схватају спасење, слични су, у духовном погледу, слабим биљкама, које расту на сувом, каменитом или песковитом терену, и једва слабе знаке живота показују; или још горе: они су слични семенкама затрпаним у њедрима земље, још непроклијалим. Замислите да је напољу киша, снег, олуја и поставите на такву непогоду човека слабо обучена - може ли он дуго да издржи? Тачно у оваквим околностима се налази онај који се туђи од светих тајни и наше црквености. Жалосни су такви људи! Себичност и тврдоглавост разједају кости њихове.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСЕТ ОСМА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Лк. 14, 16 - 24, зач. 76; Јн. 1, 35 -51, зч. 4.

Кол. 1. 12 - 18; зач. 250; 1Кор. 4, 9 - 16, зач. 131.

свети апостол *Андреј Првозвани*

свети *Фрументије, просветитељ Абисиније*

јеромонах Григорије Светогорац

ОБЕЋАО СИ ДА ЋЕШ С НАМА НЕЛАЖНО БИТИ

Христос је започео своју проповед, говорећи: Покајте се, јер се приближило Царство небеско. Као што смо већ нагласили, Царство Божије је присуство Христово и живот човека у близини Христовој. Иако нас Христос уверава да је Царство Божије дошло и да нам је Он близу, ми не осећамо присуство Господње. Не осећамо да живот наш протиче у близини Христовој. Ово значи, да иако је Царство Божије дошло на земљу, ми нисмо ушли у њега. Христос је дошао у наш свет, али ми не поверовасмо у Њега и не кренусмо за Њим. Христос, Светлост света, обасја таму света, али ми још увек чинимо дела таме. Стога је сасвим природно да сумњамо у долазак Царства Божијег. Управо се то и догодило у време Господа, када су фарисеји чули јеванђеље о доласку Царства Божијег и нису поверовали у то па га упиташе. Када ће доћи Царство Божије. Фарисеји су мислили, као што мисле и многи данашњи секташи, да ће Царс-

тво Божије бити људска владавина која ће се учврстити људским силама и мудрошћу. Царство Божије се, међутим, креће нечујно и у душама људи врши дело спасења. Зато је Христос одговорио фарисејима да Царство Божије не долази са спољашњом славом, да би привукло нашу пажњу: Царство Божије не долази на видљив начин.

Другом приликом Христос је рекао да је Царство Божије слично семену које расте из земље. То је семе које Христос сеје у душе наше, а ми, ако га прихватимо са усрдношћу, чувамо га да расте, да буја, да се увећава и да донесе плод.

Све ово, тихо и тајанствено савршава љубав Христова. Ми само треба да оставимо отворена врата наше душе да Он посеје семе Царства Свога и да не одбацимо дело љубави Његове. Он ће у нама саделати промену нашег живота. Даће снагу семену да донесе плод Царства Његовог већ у овом веку. Тада уопште нећемо имати сумње

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

у долазак Царства, већ ћемо заиста схватити речи Христове: Царство Божије не долази са спољашњом буком, нити је, како што говоре, овде или онде, јер Царство Божије унутра је у вама.

Значење ових речи Христових врло је дубоко. Христос се оваплотио и дошао к нама да

покајање и исповест вратим Богу и учествујем у вечери Његове очинске љубави, тј. у тајни божанске ехаристије, тада ће Христос и Царство његово бити у мени. Тада Христос изнова постаје брат мој по благодати, и пријатељ, како је Сам посведочио апостолима пре свог крсног стра-

Слободни нису самовољни, него послушни људи. Слободни су свети, а не грешници; код нас се, пак, води непрекидна борба за ту, истинску слободу - кроз послушање Богу! Ту се и рјешава вјечни спор: да ли је човјек слободан или не? Да, ми, грешни, не можемо бити слободни, јер наше страсти господаре над нама. И само по мјери ослобађања од њих - расте и слобода наша. Послушни су неупоредиво слободнији од самовољних. А свети су људи слободни - колико је то уопште могуће човјеку. Потпуно слободан, пак, јесте само Бог.

Кратко и просто да се каже: смирење даје слободу. То је - очигледни факат искуства! Горди, пак, је роб себи самом, иако замишља да је баш он слободан. И, смирење је угодно Господу. Оно нас чини слободним.

Зато и вјера јесте смирење, - говори св. Варсунафије Велики. Невјерје, пак, јесте ропство. А људи мисле потпуно супротно. А тако и мора бити.

архиепископ Венијамин (Федченков)

бисмо га ми примили у срца наша. Тада је и Царство Божије у нама. Тада ћемо рећи као и апостол Павле. А живим — не више ја, него живи у мени Христос.

Међутим, Христос не може да се усели у срце наше ако оно није чисто. Христос не улази тамо где влада грех. Потребно је да очистимо срце наше покајањем и тада ће се Царство Божије уселити у нас. Зато је Христос, када је објавио долазак Царства, почео своју проповед позивајући на покајање.

Кајем се, значи мењам начин живота. Мењам пут свог живота и окрећем се к очинском дому из којег сам отишао због грехова својих. Покајање значи одбацивање греха и повратак у очински загрљај Бога Оца. И Када се кроз

дања: Ви сте пријатељи моји ако творите што вам Ја заповиједам.

Христос жели да га тако види-мо, као пријатеља и брата, као сопствену личност. Ово можемо да постигнемо ако се покајемо и уместо света греха, свим срцем заволимо Господа.

Покајање је пут који води Христу и врата Кроз која Човек улази у Царство Божије. Како говори авва Исак, „Покајање је брод који води у Царство, страх Божији је крманаш брода, а божанска лука којој пловимо јесте Љубав. А када стигнемо до Љубави, стигли смо до Бога и Наше путовање се заврши. Стигосмо тамо где су Отац, Син и Свети Дух”

Нека нас, браћо моја, Господ све удостоји славе ове. Амин.

свети Јован Златоусти
НА ПРАЗНИК СВЕТОГ АПОСТОЛА АНДРЕЈА

О, узвишености братске љубави! О, извртања поретка! - Андреј се после Петра родио у живот, а први приведи Петра к Еванђељу, и као улови га: "Ми нађосмо, рече, Меоију". Од радости то би речено; то би сједињена с весељем благовест због нађеног предмета. "Ми нађосмо, рече, ону ризницу: избегавај, Петре, убоштво обрезања, извуци се из рита Закона, збаци са себе јарам писаног, све то сматрај као сан, и згада се на Витсаиду као на неко худо и одбачено место. Остави мрежу као оруђе немашти-не, чамац као чардак потопа, товљење рибе као занат подложен морској бури, рибе као робу стомакоугађа-

ма, кога Навуходоносор виде у оној пећи, кога Аврам прими у шатор, кога Јаков не отпусти пре но што доби благослов, коме Мојсије виде леђа, - Тога ми нађосмо, Беспочетног и јавившег се у последње дане. О, огромне ризнице, чије се благо исцрпсти не може! То су богатства која не подлеже законима вештаства; њихова природа не зна за почетак; њихов проналазак је новина. Ми нађосмо Месију, што значи: Христос. Много је христоса[55] али су сви они смртни: Авраам беше христос, али иструли у гробу; Исак такође беше христос, али кости његове леже у гробу; Јаков беше христос, али смрти подложен; и Мојсије беше христос, али у ком

Наука је бацила велику светлост на природу, - то је истина. Но наука је прогнала из природе само полубогове, а не Бога. Наука је само уравнила пут правој вери. Наука је очистила храм природни од идола, и у тај храм уселио се Онај, који је и достојан тога храма. Наука је осветлила дубине морске и висине облачне, и растерала мрак подземни и надземни; од светлости науке ишчезли су сви псевдо-богови, сви духови, велики и мали, којима је машта људска населила овај свет, но од светлости науке није по тамнео, но још више се засијао истински дух природе, истинити, једини Бог. Ми не верујемо, дакле, у мрак, но у светлост.

свети владика Николај

ња, народ Јеврејски као роптање на Бога, Кајафу као оца поквареног зборишта. Ми нађосмо Месију кога предсказаше Пророци, кога нам Закон објави својим учењем као неком трубом. Ми нађосмо ризницу Закона. Бегај, Петре, од глади за писаним: ми нађосмо Месију, кога из давнине прасликоваху знамења, кога Михеј виде на престолу славе, кога Исаија гледаше на серафимима, кога Језекиљ виде на херувимима, кога Данило посматраше на облаци-

је месту погребен не знамо; слично томе и Давид беше христос. Но сви они постадоше плен смрти, заробљеници смрти. Једини Христос је истински по природи Бог, но који се из милосрђа Свог према људима роди од Дјеве и ове рибаре учини изворима Својих исцељења. Његова је моћ, царство, слава и поклоњење, са једносупшним Оцем и Светим Духом, сада и свагда, и кроза све векове. Амин.